

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ		
1. Датум и орган који је именовао комисију: 19.6.2026, Наставно-научно веће Филозофског факултета, Универзитет у Новом Саду		
2. Састав комисије у складу са <i>Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду</i> :		
1. Гвозден Владимир	редовни професор	Светска и компаративна књижевност са теоријом књижевности, 14.7.2021.
презиме и име	Звање	ужа научна област и датум избора председник
Филозофски Факултет, Универзитет у Новом Саду		
установа у којој је запослен-а	функција у комисији	
2. Милутиновић Дејан	редовни професор	Српска и компаративна књижевност, 19.12.2022.
презиме и име	Звање	ужа научна област и датум избора члан
Филозофски Факултет, Универзитет у Нишу		
установа у којој је запослен-а	функција у комисији	
3. Милановић Жељко	редовни професор	Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 1.10.2023.
презиме и име	Звање	ужа научна област и датум избора Ментор 1
Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду		
установа у којој је запослен-а	функција у комисији	
4. Кишјухас Алексеј	редовни професор	Социологија, 1.11.2025.
презиме и име	Звање	ужа научна област и датум избора Ментор 2
Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду		
установа у којој је запослен-а	функција у комисији	
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ		
1. Име, име једног родитеља, презиме: Маја, Милован, Савић		

2. Датум рођења, општина, држава: 21.7.1988, Нови Сад, Република Србија 3. Назив факултета, назив претходно завршеног нивоа студија и стечени стручни/академски назив: Филозофски факултет, мастер академске студије на студијском програму Српска књижевност и језик, мастер професор књижевности и језика (србиста) 4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2012, Језик и књижевност	III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Поетика отпора у књижевном стваралаштву Светислава Басаре	IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ:
Навести кратак садржај са назнаком броја страница, поглавља, слика, схема, графикона и сл. Докторска дисертација садржи 197 страница, 6 поглавља и не садржи слике, схеме и графиконе. Након насловне странице следе кључна документацијска информација на српском и енглеском језику и садржај, а нумерација дисертације почиње од првог поглавља. Поглавља и мање целине дисертације су организовани на следећи начин: 1. УВОД (1–13) садржи следеће целине: 1. 1. Отпор као тема истраживачког рада (1–2); 1. 2. Полазне претпоставке, циљеви истраживања и извори (2–6); 1. 3. Истраженост књижевности Светислава Басаре (6–9); 1. 4. Истраженост отпора у књижевности Светислава Басаре (9–10); 1. 5. Преглед садржине поглавља и методолошки оквири (10–13). 2. ОТПОР КАО ДРУШТВЕНИ И КУЛТУРНИ ФЕНОМЕН И НАЧЕЛО У ИСТОРИЈИ (КЊИЖЕВНОСТИ) (14–25) садржи следеће целине: 2. 1. Отпор у социолошкој перспективи (14–24); 2. 1. 1. Уводно разматрање (14–15); 2. 1. 2. Идентитет (15–17); 2. 1. 3. Друштвене улоге (17–19); 2. 1. 4. Институционална контрола и регулација (19–21); 2. 1. 5. Друштвени покрети (22–24); 2. 2. Парадокс у основи отпора и отпор као начело у историји (књижевности) (24–25). 3. ОТПОР У УМЕТНИЧКОМ ДЕЛУ ИЛИ ОТПОР УМЕТНИЧКИМ ДЕЛОМ? (26–33) садржи следеће потпоглавље: 3. 1. (Не)ангажованост (Басарине) књижевности (26–33). 4. ПОЕТИКА ОТПОРА У КЊИЖЕВНОМ СТВАРАЛАШТВУ СВЕТИСЛАВА БАСАРЕ (34–176) садржи следеће целине: 4. 1. Три стваралачке групе дела Светислава Басаре, опште одлике и отпор као њихова квалитативна поетичка одредница (34–55); 4. 1. 1. Критеријуми за класификацију књижевних дела Светислава Басаре и класификација (34–37); 4. 1. 2. Опште одлике књижевног стваралаштва и отпор као квалитативна одредница књижевног стваралаштва Светислава Басаре: уводно разматрање (38–40); 4. 1. 2. 1. Прва група књижевних дела: опште одлике књижевних дела и видови отпора (40–44); 4. 1. 2. 2. Друга група књижевних дела: опште одлике књижевних дела и видови отпора (44–49); 4. 1. 2. 3. Трећа група књижевних дела: опште одлике књижевних дела, корелација са другом стваралачком групом и видови отпора (49–55); 4. 2. Књижевност Светислава Басаре у контексту поетике постмодернизма и отежаност приступа опусу из аспекта класичне	

књижевнотеоријске мисли (55–61); 4. 3. (Не)побуњени јунаци у Басариној књижевности и наратолошке позиције (62–69); 4. 4. Двојачко читање писања и текста у Басариној књижевности: писање и текст као алтернативна стварност и средство отпора и – језик и текст као средство инструисања и пропаганде (69–93); 4. 4. 1. Уводно разматрање (69–70); 4. 4. 2. Писање као јунакова алтернативна стварност и средство отпора (70–72); 4. 4. 3. Књижевност као алтернативна стварност и супротстављена вредност (73–76); 4. 4. 4. Језик као средство изражавања, преношења искуства, инструисања и отпора (76–80); 4. 4. 5. Књижевни текст као средство инструисања и отпор (80–83); 4. 4. 6. Отпор усмерен према <i>књижевности забаве</i> (83–86); 4. 4. 7. Историографски текст као конструкт и средство инструисања и – отпор (86–90); 4. 4. 8. Новински текст као конструкт и средство пропаганде и – отпор (90–93); 4. 5. Гносеологија отпора у Басарином књижевном стваралаштву (93–101); 4. 5. 1. Уводно разматрање (93); 4. 5. 2. Идеја о трансцендентном пореклу света у сукобу са стварношћу друштвеног развоја и вредносних норми (94–98); 4. 5. 3. Опозиција између <i>личности</i> и <i>технолога</i> у контексту сукоба метафизике и науке (98–101); 4. 6. Однос према идеји о друштвеном напретку (102–117); 4. 6. 1. Уводно разматрање (102); 4. 6. 2. Критички ставови према ренесанси и просветитељству (102–104); 4. 6. 3. Критички ставови према модерном добу и валоризација средњовековног доба (104–106); 4. 6. 4. Отпор идеологијама и вредностима Запада и западном утицају (107–117); 4. 6. 4. 1. Став према (нео)либерализму и монархистичком и републиканском државном уређењу (107 -); 4. 6. 4. 2. Став према Француској револуцији (110–111); 4. 6. 4. 3. Отпор медијском утицају и политичкој и идеолошкој пропаганди Запада (112–113); 4. 6. 4. 4. Отпор потрошачкој култури Запада (и Србије) (113–116); 4. 6. 4. 4. 1. Уводно разматрање: кратак осврт на начин оформљивања потрошачке културе (113–114); 4. 6. 4. 4. 2. Отпор потрошачкој култури Запада (и Србије), уочљив у Басариној књижевности (114–116); 4. 6. 4. 5. Отпор идеологијама и вредностима Запада и западном утицају: закључак (116–117); 4. 7. Отпор друштвеним и политичким идеологијама (118–150); 4. 7. 1. Уводно разматрање (118–119); 4. 7. 2. Идеологија као средство за описивање стварности и циљ друштвених промена и отпор на међи идеологије и утопије (120–123); 4. 7. 3. (Не)слобода и <i>нова свест</i> (123–126); 4. 7. 4. Једнакост и демократија (127–129); 4. 7. 5. Лаж, истина и <i>погрешна свест</i> (129–131); 4. 7. 6. Српски митологизовани наративи: дерезализација стварности и политичка злоупотреба наратива (132–135); 4. 7. 7. Слика власти: власт као окупатор и полука за обмањивање (135–139); 4. 7. 8. Слика строге социјалистичког режима (139–144); 4. 7. 9. Уметничка имажинација периода деведесетих година 20. века у Југославији (145–147); 4. 7. 10. Уметничка имажинација периода од 5. октобра 2000. до априла 2012. године (147–150); 4. 8. Сукоб са институцијама – говор неприхватања и контроверзе (150–161); 4. 8. 1. Увод: пацификација и радикализација креативног мишљења (150–152); 4. 8. 2. Однос према Српској академији наука и уметности (152–154); 4. 8. 3. Отпор Карацићевом виђењу будућности језика (154–158); 4. 8. 4. Тосић и књижевност соцреализма (158–161); 4. 9. Музика, сликарство и отпор у Басариној књижевној визири (161–167); 4. 9. 1. Музика као отпор систему и подршка систему (161–166); 4. 9. 2. Сликарство: несликање као чин отпора и конзумирање уметности (166–167); 4. 10. Субјекат и објекат културализације у Басариној субверзивној уметничкој визири (167–176); 4. 10. 1. Схватање масе и појединца – варваризација и аутентичност: Басара на трагу мисли Х. Ортеге и Гасета (167–172); 4. 10. 2. Судар теза о стварној субјектовој социокултурној моћи (172–176). 5. ПОЕТИКА ОТПОРА У БАСАРИНОМ КЊИЖЕВНОМ СТВАРАЛАШТВУ: ЗАКЉУЧЦИ (177–180) 6. ИЗВОРИ И ЛИТЕРАТУРА (181–197) садржи следеће целине: 6. 1. Извори (181–183); 6. 2. Литература (183–197).	V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: У уводном поглављу је представљен предмет истраживања, наведени су разлози због којих је научно оправдано да се спроведе истраживање као и циљеви који се
---	---

истраживањем желе остварити. Представљена су и досадашња истраживања прозе Светислава Басаре из перспективе тематизације отпора. Такође, представљен је и методолошки оквир рада.

У поглављу **Отпор као друштвени, културни феномен и начело у историји књижевности** дефинисан је појам отпора као социокултурног феномена у контексту тензичног односа између доминантне културе и контракултуре. Објашњени су смисао и начини исказивања друштвеног отпора и указано је на одређене друштвене чиниоце и културне појаве које су историјски или актуелно иницијатори или предмет отпора, а које су уједно објекат критичког сагледавања и уметничке интерпретације у Басариној књижевности. Наведена су релевантна социолошка запажања у вези са датом темом и објашњена је парадоксална природа отпора (парадокс је препознат као разлог константних смена пацификације и субверзије у култури). Социолошким истраживањем је показано како отпор на индивидуалном и колективном плану, у култури и друштву може да постане покретач друштвених промена, али и конзервативна, реакционарна снага која се залаже за *status quo*. Отпор је препознат и као покретач промена у књижевности, те је приказан начин функционисања отпора у књижевноисторијској перспективи. Закључено је да је отпор како начело друштвене, тако и начело књижевне историје.

У поглављу **Отпор у уметничком делу или отпор уметничким делом?** направљен је преглед важнијих погледа на улогу и природу књижевног и, уопште, уметничког дела, и то са естетичког и филозофског становишта. Уз помоћ полемичких разматрања пружен је одговор на питање шта је ангажованост уметности, да ли постоји неангажована уметност и да ли је књижевно стваралаштво С. Басаре ангажовано или то није. Објашњава се зашто Басарин књижевни опус није политизован већ је политички, филозофски, социолошки и културолошки *мислећи*.

Поглавље **Поетика отпора у књижевном стваралаштву Светислава Басаре** представља централно поглавље рада у коме су истражене стваралачке фазе у књижевном делу Светислава Басаре и отпор као њихова квалитативна поетичка одредница. Приказани су начини на које су одлике постмодернистичке књижевности уочљиве у књижевном стваралаштву Светислава Басаре, а такође је показано у чему Басарин књижевни опус представља одређен искорак из постмодернистичке поетике. Посебан допринос представља класификација обимног стваралачког дела Светислава Басаре на основу уметничког приступа стварности, као књижевној грађи. У раду је показано на који је начин отпор постао иманентна одлика пишевог књижевног стваралаштва, као и то да се са мењањем приступа стварности мења начин на који се отпор поетички обликује. Указано је и на немогућност да се приступи читању Басариног опуса помоћу традиционалне књижевно-теоријске мисли.

У закључном поглављу систематизовани су резултати истраживања:

- Досадашњи књижевни рад Светислава Басаре је прешао путању од затворености уметничког дела у простору аутопоетичког и атомистичког, преко делимичне отворености ка друштвеном, пре свега – историјском и метафикционалном плану, до потпуне окренутости ка историјски заснованим и актуелним социокултурним и политичким проблемима и питањима;
- Отпором се аксиолошки опонира изабраним вредносним обрасцима и парадигмама стварносног света, тематизованим у делима, а предмети сукобљавања се проналазе у културном, књижевном и друштвенополитичком историјском и савременом окружењу бившег југословенског простора, те у домену многих вредности Запада;
- Отпор у Басарином књижевном стваралаштву није једнообразно уметнички интерпретиран и оријентисан догматски – ка постулирању канона. Отпор

индоктринацији, идеологијама и сваком коначном (нормативном) дефинисању субјекта и/или објекта иманентна је и перманентна одлика пишчеве поетике;

- Отпор није једнаког интензитета у сваком Басарином књижевном делу, нити је исказан на исти начин. У неким остварењима се суптилније еманира на нивоу критике, док се у другим чита отворено и са мером провокације;
- Књижевно стваралаштво Светислава Басаре проблематизује разне врсте сукоба као уметничког односа према властитој књижевној производњи (поетици) и њеној критичкој рецепцији, као и односа према комерцијализованој и инструментализованој књижевности. Оно се сукобљава са идеологизацијом књижевности и културне политике, са ауторитетима у књижевности, култури и политици, са стереотипима и нормама културе и са потрошачком културом; пружа отпор индоктринацији и исказује идеју о онтолошкој неутемељености човека. У књижевном раду Светислава Басаре критикује се култура заборављања, а медији се сагледавају у светлу манипулације и пропаганде. Присутан је отпор према политичкој злоупотреби великих наратива – митоманији. Отпор се пружа и домаћој и страној политичкој и идеолошкој пропаганди;
- Басарина књижевност мисли о политички неосвешћеном – политички необразованом појединцу ког критикује. Басара се критички односи према објектској улози човека у култури којом појединац постаје корисник и/или творевина културе, али не и њен активни стваралац и критичар. Басарина књижевност је позив на активно и критичко промишљање друштвенополитичке и културолошке стварности времена у ком читаоци живе, али и историје. Басарина је књижевност, у том смислу, реакционарна, хуманистична и филантропска и стога ангажована али не политички него културолошки. Овим се отпор у пишчевом опусу показује као могући медијум за јачање човекове субјектске позиције у култури;
- Поетика отпора поставља питање ангажованости Басарине књижевности, али отпор, као одлика пишчевог књижевног опуса, није израз промишљања дневне политике и критички се усмерава према свим политичким идеологијама и режимима власти, с тим што је просвешћени апсолутизам привилегован на услован начин. У Басарином опусу се износе бројне идеологије као различите, мултипликоване могућности сагледавања света. Присутност одређених идеолошко-политичких ставова у Басариној књижевности не значи *a priori* и политизацију књижевности већ, у Басарином случају, недвосмислен критички и књижевно-филозофски одговор на настанак и еволуцију друштвене кризе. Закључак је да Басарино дело није политизовано у смислу да пропагира и намеће одређену политичку идеологију.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ:

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у складу са *Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду* који је повезан са садржајем докторске дисертације. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду уредника часописа о томе.

- Савић, М. (2015). Парадокс у основи социокултурних трансформација и отпор у књижевности као културни феномен и средство за препознавање и каналисање

развојних снага културе. У: Тошовић, Б. — Wonisch, A. (уред.) (2015). *Paradoxa in den slawischen Sprachen, Literaturen und Kulturen*. Hamburg: Verlag Dr. Kovač. 107–130.

- Савић, М. (2015). Књижевни отпор као културни феномен. *Анали Филолошког факултета*, 1, 261–275.
- Савић, М. (2013). У простору књижевног поља књижевних могућности. *Златна греда*, 143/144, 64–72.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА:

Отпор у књижевном опусу Светислава Басаре често представља поетичку негацију позитивне вредности предмета који су тема пишчеве књижевне расправе, али не само то. Њиме се аксиолошки опонира изабраним вредносним обрасцима и парадигмама стварносног света, тематизованим у делима. Отпор се показује и као *полемика са, сукоб са, непристајање на, негодовање, одрицање од*, као мотивисана субверзија, али и као деструктивна девалоризација критиковане предметности/идеје која за циљ нема дезинтеграцију *без остатка*, већ демаскирање, остваривано ради јасније видљивости значаја и смисла опозитне идеје.

Отпор није једнаког интензитета у сваком Басарином књижевном делу, нити је исказан на исти начин. У неким остварењима се суптилније еманира на нивоу критике, док се у другим чита отворено и са мером провокације. У пишчевом опусу постоји неколико књижевних дела о којима се не може сасвим оправдано говорити у контексту поетике отпора. Говоримо о драмама *Будибогснама, Hamlet, remake* и *Југоисточни ревизор*.

Отпор у Басарином књижевном стваралаштву је социокултурно утемељен – проналази предмете сукобљавања у културном, књижевном и друштвенополитичком историјском и савременом окружењу бившег југословенског простора, те у домену многих вредности Запада.

Светислав Басара својим опусом изражава мисао о друштву са позиције отпора тако градећи поетику негације, непристајања и конфликта. Реч је о поетици отпора као свеобухватном именујтељу поетике релативизација, сукоба са догмама, канонима, вредносним обрасцима и коначним дефиницијама.

Књижевно стваралаштво Светислава Басаре проблематизује разне врсте сукоба као уметничког односа према властитој књижевној производњи (поетици) и њеној критичкој рецепцији, као и односа према комерцијализованој и инструментализованој књижевности. Оно се сукобљава са идеологизацијом књижевности и културне политике, са ауторитетима у књижевности, култури и политици, са стереотипима и нормама културе и са потрошачком културом; пружа отпор индоктринацији и исказује идеју о онтолошкој неутемељености човека.

Басарини наратори (неретко писци) се противе канонизовању књижевног стваралаштва и немају жељу да се упишу у историју (књижевности) својим стваралачким радом; штавише, пружају отпор јавном признању и одобравању. Они су говорници са маргине друштва, често из боемских и декадентних кругова; разочарани су системима и идеологијама. Наратори се противе политичким начинима на које се вредности превode у обрасце и уписују у колективно памћење и свест и постају подразумевана, несвесна и неосвешћена координата за будуће деловање човека – преузимање друштвених улога.

Велика пажња се посвећује проблему друштвеног прогреса. Критикује се култура заборавља, а медији се сагледавају у светлу манипулације и пропаганде. Пружа се отпор медијском утицају будући да он, према наративу, доприноси пасивизацији и ретроградном кретању друштва. Наратори се буне против дереализације стварности и политичке

злоупотребе великих наратива – митоманије. Отпор се пружа и домаћој и иностраној политичкој и идеолошкој пропаганди.

Моћ се показује као деструктивна претња већ девалоризованој и нарушеној аутономији субјективног и оригиналног. Она, према уметничкој интерпретацији овог аутора, не долази из једног центра; детериторијализује се и иманентно и константно одржава, будући да је чврсто интегрисана у медијској и институционалној производњи субјективности.

Домаћа политичка сцена је тема многих Басариних књижевних дела. Она је детаљно и често сликовито представљена и жустро критикована. Власт се показује као окупатор и полуга за обмањивање друштва. Критички модус је препознатљив – приповедач маркира она места у политици и политичкој култури која су, према његовом мишљењу, малициозна, декадентна и регресивна, потом их подвргава подсмеху, и то градећи око њих комичну или апсурдну ситуацију, или их огољено приказује у контексту митоманије, кривотворења истине, идеологија, у светлу политиканства, политизације и манипулације друштвом, када је критика директна, интензивна и инванзивна.

Басарин опус често тематизује идеолошко мишљење – то је неспорно, али и намерно тако будући да се разне идеологије износе да би се сучелиле и у том сучељавању искристалисале, демитологизовале, па и прочистиле од наслага – управо – политиканства и биле понуђене као различите, мултипликоване могућности сагледавања света. Идеолошко мишљење је у Басариној књижевности нужно и због тога што се проговара о друштвеним кризама. Критикује се стварност, парадоксално, због њеног помањкања, коју девијантно и демијуршки надомешта стварност која је пуна симулакрума и која се доживљава као фикционализована.

Чињеница да су одређени идеолошко-политички ставови евидентни у Басариној књижевности не значи *a priori* и политизацију књижевности већ, у Басарином случају, недвосмислен критички и књижевно-филозофски одговор на настанак и еволуцију друштвене кризе. Ову тезу сматрамо кључном за разумевање књижевног стваралаштва Светислава Басаре.

Басара у свом опусу критикује разне политичке режиме и политичке идеологије. Једино је просвећени апсолутизам у монархистичком концепту уређења државе привилегован, али на услован начин. Закључујемо да његово дело није политизовано у смислу да пропагира и намеће одређену политичку идеологију. Отпор у пишчевом књижевном стваралаштву није једнообразно уметнички интерпретиран и оријентисан догматски – ка постулирању канона. Отпор индоктринацији, идеологијама и сваком коначном (нормативном) дефинисању субјекта и/или објекта иманентна је и перманентна одлика пишчеве поетике. Басарина књижевност мисли о политички неосвећеном – политички необразованом појединцу ког критикује. Она је политички, филозофски, социолошки и културолошки *мислећа* књижевност.

Басарина књижевност није позив на политички активизам – иако о политици и те како мисли – али јесте позив на нешто друго – на активно промишљање друштвенополитичке и културолошке стварности времена у ком читаоци живе, али и историје. То је позив да се буде активни мислилац и критичар света око себе, била то пишчева намера или не. Басарина је књижевност, у том смислу, хуманистична и филантропска. У том смислу можемо да кажемо да је Басарина књижевност ангажована – не политички него културолошки; она садржи отпор у себи, али и провоцира отпор собом. Реч је о личној ангажованости сваког појединца у смеру властитог културног освешћивања које би требало да буде лични допринос у процесу хуманизовања дехуманизованог света. У том смислу је Басарина књижевност реакционарна. Тако се отпор у пишчевом опусу показује као могући медијум за јачање човекове субјекатске позиције у култури наспрам позиције која је објекатска – пасивна и потрошачка, и то на начин који подразумева књижевност као естетичка и етичка категорија.

Басара се у свом књижевном стваралаштву, илуструјући непостојање праведног и уређеног друштва, критички односи према објекатској улози човека у култури, улози којом појединац постаје корисник и/или творевина културе (друштва, политике, система вредности), али не и њен активни стваралац и критичар. Басара се служи иронијом, сарказмом, цинизмом, гротеском, карневализацијом, бурлеском и пародијом да би изразио овај став.
VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА: Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.
Кандидаткиња је показала способност да се под менторским руководством научно релевантно и зрело креће кроз комплексно и богато стваралаштво Светислава Басаре и литературу која говори о њој. Успешно је обликовала своје аутентично научно истраживање, постављајући и решавајући сложене проблеме. Њена дисертација несумњиво представља новину у литератури о српској савременој књижевности. Комисија позитивно оцењује начин приказа и тумачења резултата истраживања.
IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање. Навести нумеричке податке о резултатима провере оригиналности рада и дати текстуално образложење.
1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме? Дисертација је написана у складу са образложењем које је наведено у пријави теме.
2. Да ли дисертација садржи све битне елементе? Дисертација садржи све битне елементе.
3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци? Дисертација представља оригиналан научни допринос јер књижевно дело Светислава Басаре сагледава на начин на који то до сада није чињено. Дисертација у стручној литератури представља први рад у ком се детаљно сагледавају смисао и димензије Басарине књижевне субверзивне комуникације са социокултурним и друштвенополитичким новинама, актуализованим митологемама и доктринама транзиционог, условно демократског и неолибералног времена у Србији и на Западу. Басарин књижевни опус је до ове дисертације недовољно истраживан и описиван на идеолошком плану, из чега произилазе актуелност и значај и отпора као истраживачке теме и дисертације. Сама перспектива из које је Басарина књижевност проучавана довела је до нових објашњења и новог разумевања књижевног дела које је обележило последње две деценије 20. века али и време 21. века. Такође, дисертација пружа прецизну класификацију дела Светислава Басаре на прегледан и аргументован начин употребом претходно дефинисаних критеријума. Класификација је обухватила сва Басарина дела која су написана од почетка пишчевог књижевног и јавног рада до савременог тренутка, са изузетком последње објављене Басарине књиге (<i>Ђинђић: мемоари с ону страну гроба – транскрипт</i>), што је допринос досадашњем научном истраживању.

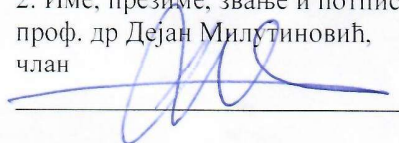
4. Који су недостаци дисертације и какав је њихов утицај на резултат истраживања?
У дисертацији нема битних недостатака који утичу на резултат истраживања.
5. Образложење резултата провере оригиналности рада (нумерички и наративно):
На основу анализе која је вршена у програму Ithenticate, који Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду користи за проверу оригиналности текста у докторским дисертацијама, закључено је да индекс поклапања у раду кандидаткиње Маје Савић износи 3%; у 63693 речи програм је пронашао 206 поклапања у 93 извора. Поклапања са сваким од извора су мања од 1% и ниједно од поклапања не указује на плагијаризам.
X ПРЕДЛОГ:
На основу наведеног, комисија предлаже:
а) да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана; б) да се докторска дисертација врати кандидату на дораду (да се допуни односно измени); в) да се докторска дисертација одбије.

Место и датум: Нови Сад, 25.6.2026. године

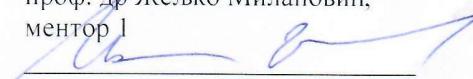
1. Име, презиме, звање и потпис
проф. др Владимир Гвозден,
председник

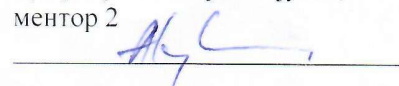
2. Име, презиме, звање и потпис
проф. др Дејан Милутиновић,
члан

3. Име, презиме, звање и потпис
проф. др Жељко Милановић,
ментор 1

4. Име, презиме, звање и потпис
проф. др Алексеј Кишјухас,
ментор 2

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај и да исти потпише.